

Arrest

nr. 61 553 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-S. MAES, die loco advocaat K. GHEERAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Abovyan in de provincie Kotayk. In 1990 bent u gehuwd met K.(...) G.(...) (O.V. 6.723.518). Samen met jullie zoon en dochter woonden jullie in het dorp Bartserashen in de provincie Ararat. Uw echtgenote is Getuige van Jehova. Om die reden werden jullie vaak uitgescholden door sommige dorpingen. Op 20 maart 2005 kwam uw echtgenote 's avonds terug van een bijeenkomst van de Getuigen van Jehova. U wachtte haar op aan de bushalte waarna jullie samen te voet naar huis gingen. Onderweg werd u aangereden door een wagen. De bestuurder reed gewoon door. U was zwaar gewond aan uw been. Enkele omwonenden brachten u met de wagen naar een ziekenhuis in Jerevan. Jullie dienden onmiddellijk een klacht in bij de politie. De dader, een zekere A.(...), werd gearresteerd en door de rechtbank veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. Na zijn veroordeling werden jullie regelmatig lastiggevallen door de familie van A.(...)

die veel invloed had. Een oom van hem was namelijk parlementslid. De familieleden van A.(...) zetten de dorpelingen tegen jullie op. Na het overlijden van uw vader verhuisden jullie in 2006 samen met uw moeder naar Abovyan. In 2010 kwam A.(...) vrij. Hij wilde wraak nemen op jullie en kwam te weten dat jullie in Abovyan woonden. Op een avond in november 2010 kwam uw echtgenote samen met uw dochter, K.(...) M.(...) (O.V. 6.723.518), terug van een bijeenkomst van de Getuigen van Jehova. In de buurt van jullie appartementsgebouw werden ze lastiggevallen door A.(...) en zijn vrienden. Ze scholden hen uit en bedreigden hen. Uw zoon P.(...) was in een naburige winkel en hoorde alles. Hij kwam hen te hulp, maar werd geslagen door A.(...) en zijn vrienden. U was op dat moment aan het werk op de markt en werd opgebeld door enkele burens. Toen u bij het appartementsgebouw aankwam, ontstond er een vechtpartij waarop de politie tussenbeide kwam. De politiemannen namen iedereen mee naar het politiebureau. Jullie dienden een klacht in tegen A.(...) en zijn vrienden. De politie waarschuwde jullie echter om uit de buurt van deze personen te blijven. Jullie begrepen dan dat de politie jullie niet kon helpen. Toen uw dochter de volgende dag alleen naar de winkel ging, ondernamen A.(...) en zijn vrienden een poging om haar te ontvoeren. Eén van jullie burens kon dit verhinderen. De dag daarop werd u op de markt opnieuw lastiggevallen door A.(...) en zijn vrienden. s' Avonds ging uw echtgenote samen met uw dochter naar een bijeenkomst van de Getuigen van Jehova. Uw zoon vergezelde hen op de terugweg naar huis. Voor jullie appartementsgebouw werden ze opgewacht door A.(...) en zijn vrienden. Ze gooiden bierflessen naar hen en sloegen uw zoon. U kwam van uw werk en werd ook geslagen. Samen met uw echtgenote en jullie dochter liep u naar een nabijgelegen park. Tijdens jullie vlucht hoorden jullie schoten. In het park wachtten jullie nog enige tijd op uw zoon en uw moeder. Toen ze niet kwamen, vertrokken jullie met een taxi naar Jerevan. Daar verbleven jullie enkele dagen bij een vriend van u, een zekere A.(...). U bent samen met A.(...) enkele dagen later teruggekeerd om in jullie appartement documenten op te halen. Van uw zoon en uw moeder werd niets meer vernomen. Jullie besloten het land te verlaten. Op 16 november 2010 vertrok u samen met uw echtgenote en jullie dochter per vliegtuig vanuit Jerevan. Jullie kwamen in België aan op 17 november 2010. U vroeg op dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenote, K.(...) G.(...) (O.V. 6.723.517). In het kader van haar asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenote werd als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omwille van uw problemen met een inwoner van uw dorp, een zekere A.(...). Deze persoon wilde wraak nemen op u en uw gezinsleden, omdat hij na een klacht van jullie door de rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsproblemen hebt voorgelegd. U verklaarde nochtans dat uw echtgenoot in 2005 na zijn aanrijding door A.(...) gedurende ongeveer een jaar verpleegd werd in een ziekenhuis in Jerevan. Jullie dienden een klacht in bij de politie waarna A.(...) door de rechtbank veroordeeld werd tot vijf jaar gevangenisstraf. U werd opgeroepen door de rechtbank om aanwezig te zijn tijdens het proces (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 10). Het is dan ook weinig aannemelijk te noemen dat u aangaande al deze gebeurtenissen geen enkel document kon voorleggen. Bovendien legden u en uw echtgenoot in verband hiermee uiteenlopende verklaringen af. Zo beweerde u zich niet te herinneren of u in Armenië al dan niet documenten had aangaande deze gebeurtenissen. U stelde wel dat het in Armenië niet gebruikelijk is dat men dergelijke documenten ontvangt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d.12/01/2011, p. 10-11). Uw echtgenoot verklaarde daarentegen expliciet dat jullie in Armenië vele diverse documenten hadden in verband met deze gebeurtenissen, zowel met betrekking tot zijn ziekenhuisopname alsook betreffende jullie klacht bij de politie en de rechtszaak die daarop volgde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 5). Toen uw echtgenoot daarop geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, beweerde hij dat u niet op de hoogte was van het bestaan van deze documenten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 10), wat geen afdoende uitleg is. Te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u aanwezig was tijdens het proces tegen A.(...) en niet uw echtgenoot die toen gedurende ongeveer een jaar in het ziekenhuis heeft verbleven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 10). Redelijkerwijs kan dan verwacht worden dat u hiervan wel op de hoogte zou zijn.

Verder dient er op gewezen te worden dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de identiteit van uw vervolger. U wist enkel dat zijn voornaam A.(...) was en dat hij tot

een familie behoorde waarvan verschillende leden hoge functies bekleedden. U dacht wel dat zijn familienaam P.(...) was, maar daar was u niet zeker van. Voorts kon u niet zeggen of A.(...) zelf ook een bepaalde functie bekleedde noch welke beroepsbezigheden hij uitoefende. U beweerde weliswaar dat een oom van hem parlamentslid was, maar u kende zijn naam niet en wist ook niet tot welke politieke partij hij behoorde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 8-9, 16-17). Ook uw echtgenoot kon behalve het feit dat een oom van A.(...) parlamentslid was geen verdere informatie geven met betrekking tot A.(...) en zijn familie. Hij verklaarde wel nog dat andere familieleden van A.(...) ook parlamentsleden waren, maar hij kon geen namen opgeven van deze personen en wist evenmin tot welke politieke partij ze behoorden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 3-4). Aangezien uw problemen met A.(...) voor u toch de reden vormden waarom u uw land van herkomst ontvlucht bent, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u meer gegevens zou kunnen verstrekken over deze persoon en zijn familie, of dat u zich hierover minstens zou informeren. U verklaarde echter dat het u niet nodig vond om over uw vervolger meer informatie te bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 17). Dergelijke verklaringen wijzen op een gebrek aan interesse in uw problemen en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot enerzijds en de verklaringen die afgelegd werden door jullie dochter anderzijds, werden nog enkele incoherenties vastgesteld. Zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 12-13, 18), als uw echtgenoot (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 6, 10) verklaarden duidelijk dat van jullie familie enkel jullie beiden werden meegenomen door de politie na de eerste confrontatie met A.(...) en zijn vrienden. Jullie dochter stelde daarentegen dat ook de moeder van uw echtgenoot toen werd meegenomen door de politie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) M.(...), d.d. 12/01/2011, p. 6). Toen u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 18) en uw echtgenoot (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 10) met deze incoherentie geconfronteerd werden, hadden jullie hier geen afdoende uitleg voor, maar bleven jullie gewoon bij jullie verklaringen. Verder verklaarde uw echtgenoot dat hij na jullie vlucht naar Jerevan samen met zijn vriend A.(...) is teruggekeerd naar jullie appartement in Abovyan om er documenten op te halen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 8). Jullie dochter stelde dan weer dat A.(...) alleen is teruggekeerd naar jullie appartement zonder uw echtgenoot (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) M.(...), d.d. 12/01/2011, p. 4-5).

Dergelijke tegenstrijdige, incoherente en vage verklaringen aangaande feiten die nochtans betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg naar België. U verklaarde dat u samen met uw echtgenoot en jullie dochter op 16 november 2010 vanuit Jerevan met het vliegtuig vertrokken bent naar Griekenland. Daar zijn jullie dan overgestapt op een ander vliegtuig waarmee jullie verder naar België gereisd zijn. U verklaarde dat de smokkelaar de nodige visums geregeld had voor jullie. Op het moment van jullie vertrek waren jullie echter niet op de hoogte voor welke landen of doel deze visums verkregen werden. Bij jullie aankomst in België hebben jullie je Armeense paspoorten onmiddellijk afgegeven aan de smokkelaar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 7-8). Dergelijke verklaringen zijn op zich al weinig geloofwaardig te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat jullie liepen op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat jullie geheel in het ongewisse zouden zijn over de aangebrachte visums in jullie paspoorten. Uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken waarvan er zich eveneens een kopie in het administratief dossier bevindt blijkt bovendien dat er aan u een visum werd uitgereikt voor Griekenland op 08/11/2010. Aan uw echtgenoot werd er een visum uitgereikt voor Polen op 28/09/2010. Zowel u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 7), als uw echtgenoot (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van K.(...) G.(...), d.d. 12/01/2011, p. 10) beweerden hiervan niet op de hoogte geweest te zijn, wat weinig aannemelijk is. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande

het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent en ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

U haalde verder aan dat u en uw gezinsleden in Armenië door mensen op straat regelmatig werden uitgescholden en beledigd omwille van het feit dat u Getuige van Jehova was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2011, p. 11-12, 17). Er dient te worden vastgesteld dat deze feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt ook dat de Jehova-getuigen in Armenië officieel geregistreerd zijn als godsdienst en dat zij hierdoor de mogelijkheid hebben om vrij hun godsdienst te beleven. Traditioneel bestaat er in de Armeense samenleving wel nog steeds een afkerigheid ten aanzien van Jehova-getuigen. Dit kan resulteren in belemmeringen bij het organiseren van bijeenkomsten, beledigende uitspraken of occasioneel een handgemeen. Er is echter geen sprake van zwaarwichtig of systematisch geweld. Noch worden Jehova-getuigen gearresteerd of juridisch vervolgd, met uitzondering van dienstweigeraars. Er is bijgevolg geen sprake van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Jehova-getuigen in Armenië.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Het door u voorgelegde document, met name uw huwelijksakte, is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen, aangezien het louter persoonsgegevens bevat die hier niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw echtgenoot, K.(...) G.(...) (O.V. 6.723.517), en uw dochter, K.(...) M.(...) (O.V. 6.723.518), die zich voor hun asielaanvraag baseerden op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag verbindt aan deze van zijn echtgenote, K.G. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als zijn echtgenote K.G.

2.2. De Raad heeft in het arrest nr. 61 552 van 16 mei 2011 aan verzoekers echtgenote de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Het is onvoldoende dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt op het afleggen van verklaringen in verband met de documenten die betrekking hebben op de gebeurtenissen van 2005 om te besluiten tot een gebrek aan interesse in hun problemen en bijgevolg afbreuk doet aan verzoeksters beweerde vrees voor vervolging. De verklaringen zijn wel degelijk precies, uitgebreid en coherent. Waar er een tegenstrijdigheid werd vastgesteld in de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot en deze van haar dochter, stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen erg in haar voordeel interpreteert. Op pagina 6 van het gehoorverslag staat immers te lezen dat “na de eerste aanslag mijn broer niet werd meegenomen” en niet “dat haar grootmoeder ook werd meegenomen naar de politie”. Het is niet onaannemelijk uit verzoeksters dochters bewoordingen af te leiden dat zij geen kennis had waar haar grootmoeder zich destijds bevond.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg niet heeft voldaan aan zijn motiveringsplicht. Voorts stelt verzoekster wel de nodige bewijsstukken voor te leggen met betrekking tot de aanslag die heeft plaatsgevonden in 2005.

Immers, het bij het verzoekschrift gevoegde verslag van radioloog Van Steen stelt dat verzoeksters echtgenoot drukpijn en zwelling heeft aan zijn linkerbeen bij het stappen. Hierin wordt ook geattesteerd dat verzoeksters echtgenoot geconsolideerde breuken aan zijn linker onderbeen heeft. Geconsolideerde breuken zijn het gevolg van breuken die enige tijd geleden hebben plaatsgevonden en die op heden geen verdere evolutie meer ondergaan. Aldus staan de gevolgen van de breuk, opgelopen naar aanleiding van de aanslag op verzoeksters echtgenoot onomkeerbaar vast en wordt afdoende bewijs geleverd van het aanhoudende geweld tegen verzoekster en haar gezin. Er is tevens wel degelijk interesse in hun problemen vast te stellen, aangezien zij bijkomende stukken en inlichtingen heeft verschaft sinds haar verhoor, waardoor een gegronde vrees voor vervolging voldoende wordt aangetoond.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en ditmaal omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat het feit dat verzoekster getuige van Jehova is, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vooreerst wijst zij er op dat zij een bewijs van haar geloofsbelijdenis, zowel uit haar land van herkomst als de beoefening van haar geloof in België, kan voorleggen en zij bovendien in haar gehoorverslag alle vragen met betrekking tot de door haar gevolgde religie correct heeft beantwoord. Verzoekster verwijst naar de CEDOCA-informatie en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen sprake is van systematisch of zwaarwichtig geweld. Bovendien is het louter steunen op een algemene situatie van de getuigen van Jehova in Armenië niet afdoende om te besluiten tot de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeksters verklaringen tonen genoegzaam aan dat A. en zijn vrienden iedere kans grijpen die ze krijgen om verzoekster en haar gezin geweld aan te doen. Dat er in de periode van 2005-2010 beduidend minder incidenten geweest zijn, is enkel te wijten aan de opsluiting van A.

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoekster laat na aan te geven op welke wijze artikel 57/6, voorlaatste lid van de vreemdelingenwet en hierdoor ook de motiveringsverplichting zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

2.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Zo kon worden vastgesteld dat verzoekster de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar belager, A., niet aannemelijk kon maken. Verzoekster legde immers geen enkel begin van bewijs voor ter staving van de door haar aangehaalde feiten (klacht, veroordeling, aanwezigheid op het proces). Met betrekking tot het al dan niet beschikken over documenten legden verzoekster en haar echtgenoot zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Daar waar verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat het in Armenië niet gebruikelijk is om dergelijke documenten te verschaffen, verklaarde verzoeksters echtgenoot dan weer dat zij in Armenië wel degelijk diverse documenten dienaangaande hadden. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij van mening is dat zij met het verslag van radioloog Van Steen de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd met betrekking tot de aanslag die heeft plaatsgevonden in 2005. De radiologische vaststellingen omtrent het linker onderbeen van verzoeksters echtgenoot houden immers geen bewijs in van de omstandigheden waarin de verwondingen of letsels zijn opgelopen. De geneesheer stelt in zijn klinische informatie als volgt: "drukpijn en zwelling bij stappen, auto-ongeval voor 5 jaar." Dergelijke verklaring kan niet worden aangezien als een bewijs van de beweerde aanslag en "van het aanhoudende geweld tegen verzoekster en haar gezin", zoals verzoekster aanvoert. Voor wat betreft de stukken die de door haar aangehaalde feiten eventueel zouden kunnen bewijzen (klacht, veroordeling, aanwezigheid op het proces) blijft verzoekster in gebreke.

De commissaris-generaal kon tevens vaststellen dat zowel verzoekster als haar echtgenoot opmerkelijk weinig informatie wisten te verstrekken aangaande de identiteit van hun vermeende vervolger A., hetgeen wijst op een gebrek aan interesse in de problemen en aldus afbreuk doet aan de beweerde vrees voor vervolging. Verzoekster brengt geen elementen aan die hier een ander licht op werpen. Het louter aanvoeren dat er wel degelijk interesse in hun problemen vast te stellen is aangezien zij bijkomende stukken en inlichtingen heeft verschaft sinds haar verhoor, is ontoereikend om de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing desbetreffend te verschonen. Ook met de bewering dat de afgelegde verklaringen precies, uitgebreid en coherent zijn, wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete

vaststellingen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde overigens twee frappante tegenstrijdigheden vast tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot enerzijds en hun dochter M. anderzijds. Daar waar verzoekster en haar echtgenoot uitdrukkelijk verklaarden dat enkel zij werden meegenomen door de politie (stuk 4b, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 18; stuk 4a, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 10), verklaarde hun dochter dat zowel haar ouders als haar grootmoeder werden meegenomen door de politie (stuk 13, landeninformatie, gehoorverslag CGVS 12/01/2011, p. 6). De argumentatie dat het niet onaannemelijk is om uit de bewoordingen van verzoeksters dochter af te leiden dat zij geen kennis hadden waar haar grootmoeder zich destijds bevond, is ter zake dan ook niet relevant. Verzoekster onthoudt zich van enig verweer inzake de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de terugkeer van verzoeksters echtgenoot naar het appartement, waardoor deze dan ook gehandhaafd blijft en hier wordt overgenomen.

2.2.3.2. De bestreden beslissing is tevens gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal dat de eveneens door verzoekster aangehaalde feiten, met name dat zij en haar gezinsleden in Armenië regelmatig uitgescholden en beledigd zouden zijn omwille van haar activiteiten als getuige van Jehova, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven bleek uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat er op heden in Armenië weliswaar nog steeds sprake is van een zekere mate van afkerigheid ten aanzien van Jehova-getuigen, doch dat er hoegenaamd niet kan gesproken worden van zwaarwichtig en/of systematisch geweld ten aanzien van deze laatsten. Een situatie waarin er een zekere discriminatie bestaat, kan niet zonder meer gelijkgesteld worden met een individuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Daartoe is een voortdurende en systematische schending van de mensenrechten tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen vereist. Bovendien blijkt uit voormelde informatie dat getuigen van Jehova niet worden gediscrimineerd in hun betrekkingen met de politie, die hen in gevallen van klachten op dezelfde manier ontvangt als andere burgers. In verschillende gevallen hebben de getuigen van Jehova zelfs de acties van de politie en de autoriteiten geprezen (Landeninformatie, CEDOCA, Subject Related Briefing, Armenië, Situatie van de Getuigen van Jehova, stuk 13 van het administratief dossier). Verzoekster brengt geen afdoende elementen aan die erop wijzen dat zij niet op bescherming zou kunnen rekenen in haar land van herkomst, hetgeen evenwel vereist is teneinde aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat verzoekster stelt een bewijs van haar geloofsbelijdenis, zowel uit haar land van herkomst als de beoefening van haar geloof in België, voor te leggen en alle vragen met betrekking tot de door haar gevolgde religie correct te hebben beantwoord, is ontoereikend om voormelde concrete vaststellingen te weerleggen. Deze stukken vermogen dan ook niet afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad ziet bovendien niet in op welke wijze de door verzoekster in het verzoekschrift overgenomen zinsneden uit de voormelde informatie de concrete motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen weerleggen.

2.2.4. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.5. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoeker niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER